

บทที่ 6

วรรณคดีในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ (Black Literature of the Harlem Renaissance)

วรรณคดีในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ (Black literature of the Harlem Renaissance) หมายถึงวรรณคดีของชนผิวดำที่เกิดขึ้นในทศวรรษที่ 1920 ซึ่งเป็นสมัยที่วรรณคดี ศิลปะ ดนตรี วัฒนธรรม และวิทยาการได้เจริญรุ่งโรจน์สูงสุดอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน อีกทั้งยังเป็นสมัยที่ชนผิวดำมีกำลังใจ ความหวัง และความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์แอฟริกาของตนอย่างยิ่ง เหล่ากวี นักประพันธ์ ศิลปิน นักวิชาการ นักวิทยาศาสตร์และชนผิวดำหลายสาขาและอาชีพได้มารวมตัวกันอยู่ที่เขตฮาร์เล็ม (Harlem) ในเมืองนิวยอร์ก ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแสดงออก และการสร้างสรรค์ของกลุ่ม (Group expression) แทนการโดดเดี่ยว (Isolation) ตนเองเช่นเหล่ากวีและนักประพันธ์ในอดีต ดังนั้นทศวรรษที่ 1920 จึงได้ชื่อว่าเป็นสมัยฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม หรือสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ (The Harlem Renaissance) หรือสมัยชนผิวดำรุ่นใหม่ (The New Negro) หรือสมัยแห่งความตื่นตัวของชนผิวดำ (The Awakening Movement) ทศวรรษนี้โดยเนื้อแท้แล้วก็คือ "ยุคทอง" แห่งวรรณคดีของชนผิวดำ ถือเป็นมรดกอันแดน "จาริกแสวงบุญ" ของเหล่ากวีและนักประพันธ์ที่ต้องการสร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรม (Harlem as a Literary Mecca)¹ ทศวรรษที่ 1920 จึงเป็นทศวรรษแห่งความรุ่งเรืองในด้านวรรณคดี ศิลปะ ดนตรี วัฒนธรรม สิ่งตีพิมพ์ และชีวิตที่รื่นรมย์ของชนผิวดำ (A brilliant decade) อย่างแท้จริง

ไม่ว่าทศวรรษที่ 1920 จะได้รับการขนานนามว่าอย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็ยังคงอยู่ที่ว่าวรรณคดี ศิลปะ ดนตรี วัฒนธรรมและวิทยาการของชนผิวดำได้เจริญรุ่งโรจน์สูงสุด และสะท้อนเอกลักษณ์เฉพาะในทศวรรษนั้น บทนี้จะบรรยายความเป็นมาของสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวรรณกรรมในทศวรรษที่ 1920 ตลอดจนบรรยายชีวประวัติ

ของกวีและนักประพันธ์สำคัญและศึกษาวรรณกรรมเด่น ๆ ของสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์อย่างละเอียด

1. ความเป็นมาของสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์

สมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ตรงกับทศวรรษที่ 1920 เมื่อเปรียบเทียบกับวรรณคดีในสมัยต่าง ๆ ทั้งก่อนหน้านั้นและหลังจากนั้น สมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์นับว่ามีระยะเวลาสั้นมาก แต่ก็เป็นระยะเวลาที่วรรณคดีเจริญรุ่งโรจน์มากกว่าสมัยใด ๆ

การอพยพสู่เมืองของชนผิวดำเกิดขึ้นอย่างจริงจังใน ค.ศ. 1915 ชนผิวดำได้อพยพไปอาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ทั้งในภาคใต้และภาคเหนือของประเทศ แต่กฎหมายจิม โคร (Jim Crow laws) กำหนดให้ชนผิวดำอยู่รวมกันต่างหากไม่ปะปนกับชนผิวขาว ในเมืองนิวยอร์ก ชนผิวดำได้อาศัยอยู่รวมกันที่เขตฮาร์เล็ม (Harlem) ซึ่งอยู่ในตำบลแมนฮัตตัน (Manhattan) อันเป็นที่ดินของชนผิวขาว บริเวณฮาร์เล็มเดิมเป็นฟาร์มของชาวฮอลแลนด์² ในตอนต้นศตวรรษที่ 20 ชนผิวดำจึงอาศัยอยู่ในเมืองนิวยอร์กเป็นจำนวนมากเหมือนชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติต่าง ๆ เขตฮาร์เล็ม เมืองนิวยอร์กจึงกลายเป็นถิ่นคนดำ (Ghetto) ซึ่งเป็นศูนย์กลางของเหล่ากวี นักประพันธ์ ศิลปิน และชนผิวดำหลายสาขาอาชีพในการสร้างสรรค์ แสดงออกและสะท้อนความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่ง

คำว่า "Harlem Renaissance" มาจากคำ Harlem และคำกริยาฝรั่งเศส *renaître* ฮาร์เล็มคือ เขตหนึ่งในเมืองนิวยอร์ก *renaître* หมายถึงการเกิดใหม่ ความหมายรวมก็คือ การเกิดใหม่ของวรรณคดี ดนตรี ศิลปวัฒนธรรม และวิทยาการของชนผิวดำในเขตฮาร์เล็มในระหว่าง ค.ศ. 1920 ถึง ค.ศ. 1929 เป็นการสร้างสรรค์ผลงานจนก่อให้เกิดเอกลักษณ์ของชนผิวดำโดยกลุ่มกวี นักประพันธ์ ศิลปิน และผู้นำในเรื่องวัฒนธรรม หรืออีกนัยหนึ่ง ฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์หมายถึงปรากฏการณ์ต่อไปนี้

ก. การส่งเสริมและสร้างสรรค์วรรณคดี ดนตรี ศิลปะ วัฒนธรรม การแสดง
กิจการหนังสือพิมพ์ ตลอดจนการศึกษาและวิทยาศาสตร์จนประสบความสำเร็จอย่างยิ่งยวด ใน

ทศวรรษที่ 1920 ชนผิวดำที่มีชื่อเสียงและมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวจำนวนมากต่าง
หลัง ไทลส์ฮาร์ เล็มอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

ข. การเสนอภาพลักษณ์ของชนผิวดำรุ่นใหม่ (The image of the New Negroes) ซึ่งแตกต่างจากภาพลักษณ์เดิมที่เป็นลักษณะเดี่ยวแบบตายตัว (The stereotype) ภาพลักษณ์ของชนผิวดำรุ่นใหม่หมายถึงชนผิวดำที่มีวัฒนธรรมและได้รับการศึกษาอบรม³ ตลอดจนมีส่วนร่วมอยู่ในกระแสหลักของวัฒนธรรมและสังคมประชาธิปไตยของสหรัฐอเมริกา ชนผิวดำรุ่นใหม่ทั้งในชีวิตจริงและในวรรณกรรมหาได้เป็นชนผิวดำที่มีลักษณะเดี่ยว เช่น ไร้วัฒนธรรม ไร้การศึกษา หรือไร้ความคิดอ่านเหมือนเช่นในอดีตอีกต่อไปไม่ การปลุกเร้าหรือเสนอภาพลักษณ์ใหม่ของชนผิวดำในลักษณะที่แตกต่างจากในอดีตเช่นนี้ ทำให้ทศวรรษที่ 1920 ได้ชื่อว่าเป็นยุคสมัยของ The New Negro หรือ The Awakening Movement

ค. การฟื้นคืนสภาพจิตใจให้เกิดความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์แอฟริกาของตนเป็นการทำให้วิญญาณ (Spirit) เกิดใหม่ (The rebirth of spirit) ดังนั้นชนผิวดำในทศวรรษที่ 1920 จึงเปี่ยมไปด้วยความหวังกำลังใจและพลังการแสดงออก ดังที่มาร์คัส การ์วี (Marcus Garvey) ผู้นำหัวรุนแรงของชนผิวดำในทศวรรษที่ 1920 ได้แสดงความตั้งใจที่จะ "เสริมส่งวิญญาณแห่งความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์และความรัก" ในหมู่ชนผิวดำ (To promote the spirit of race pride and love)⁴

ง. การแสวงหาความหมายและรูปแบบใหม่ ๆ ของชีวิต สะท้อนความเจริญและความก้าวหน้าของชนผิวดำในด้านวรรณคดี ดนตรี ศิลปะ วัฒนธรรม การแสดง สิ่งตีพิมพ์ วิทยาศาสตร์และการแพทย์ เป็นการทดแทนความมืดมนที่เกิดจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ในทศวรรษที่ 1910

จ. การรวมตัวเป็นปึกแผ่น (Solidarity) ของเหล่ากวี นักประพันธ์ ศิลปิน นักวิชาการและชนผิวดำหลายสาขาอาชีพ แทนการอยู่โดดเดี่ยวและการตีตนออกห่างจากกัน (Isolation and alienation) ดังในอดีต การรวมตัวกันที่เซดฮาร์ เล็มทำให้เกิดการแสดงออกที่ทรงพลัง รูปแบบและเนื้อหาของผลงานได้รับอิทธิพลซึ่งกันและกัน ทำให้วรรณคดีและศิลปะมีความเป็นสากล (Universality)

2. ปัจจัยแห่งความเจริญทางวรรณคดีของชนผิวดำในทศวรรษที่ 1920

ดังได้กล่าวแล้วว่า ทศวรรษที่ 1920 เป็นสมัยแห่งความเจริญรุ่งเรืองในด้านต่าง ๆ ของชนผิวดำ อาทิ วรรณคดี ดนตรี และศิลปวัฒนธรรม ประการสำคัญยิ่งก็คือ สภาพจิตใจของชนผิวดำ ตลอดจนชนผิวขาวเองต่างเปี่ยมไปด้วยกำลังใจและความหวัง ความเจริญและความรื่นรมย์ดังกล่าวล้วนสืบเนื่องมาจากเหตุต่อไปนี้

ก. ภายหลังการล้มเลิกระบบทาส (Emancipation) ชนผิวดำจำนวนมากได้รับการศึกษาสูงถึงระดับอุดมศึกษา ชนผิวดำผู้มีการศึกษาสูงเหล่านั้นได้รับความบันดาลใจจากการแสวงหาความสำเร็จในชีวิต จึงพากันเดินทางเข้าสู่เมืองนิวยอร์ก ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ในฝันของชนกลุ่มน้อยทุกเชื้อชาติในสมัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตั้งแต่ ค.ศ. 1917 ชนผิวดำอาศัยกันหนาแน่นในเขตฮาร์เล็ม ตั้งแต่ถนนเลขที่ 130 ไปจนถึงถนนเลขที่ 145 หรือตั้งแต่ถนนเมดิสัน (Madison Street) ทางด้านตะวันออกไปจนถึงถนนสายที่ 7 ทางด้านตะวันตก⁵

ข. สงครามโลกครั้งที่ 1 ที่เต็มไปด้วยความโหดร้ายและน่าสะพรึงกลัว ทำให้ชนผิวดำและชนผิวขาวแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าเดิมด้วยการสร้างสรรค์วรรณกรรมศิลปกรรมและวิทยาการต่าง ๆ ขึ้นมาทดแทนความมืดมนของสงคราม เป็นการหา "ทางออก" ให้ออกจากสภาพความกดดันและสิ้นหวัง⁶

ค. ทศวรรษที่ 1920 เป็นสมัยแห่งดนตรีแจ๊ซ (The Jazz Age) บ้านเมืองในสมัยนั้นเต็มไปด้วยบรรยากาศของความสุก ความรื่นรมย์ และความบันเทิง เป็นการเอื้ออำนวย การสร้างสรรค์วรรณคดีและวิทยาการสาขาต่าง ๆ อย่างดียิ่ง

ง. มีผู้นำหัวรุนแรงของชนผิวดำหลายคนที่ปลุกกระดม และโฆษณาชวนเชื่อชนผิวดำให้เกิดความตื่นตัวและตระหนักในความสำคัญของชนผิวดำ ตลอดจนเกิดความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์แอฟริกา ผู้นำสำคัญเช่น มาร์คัส การ์วี มีบทบาทมากในการโน้มน้าวให้ชนผิวดำเห็นคุณค่าและความงามแห่งสีผิวของตน และชนผิวดำก็ได้แสดงความภาคภูมิใจในความเป็นชาวแอฟริกา ด้วยการสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความสำเร็จในด้านต่าง ๆ อย่างมากมายยิ่งกว่าสมัยใด ๆ

3. ลักษณะของวรรณคดีในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์

วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ ได้แก่ กวีนิพนธ์ โดยเฉพาะกวีนิพนธ์เป็นโคลง 14 บรรทัด (Sonnets) ของคล็อด แมกเคย์ (Claude McKay) เรื่องสั้น นวนิยาย ความเรียง อดิษฐ์ประวัติ และบทละคร วรรณคดีประเภทดังกล่าวมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก. มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชนผิวดำที่อาศัยอยู่ในสังคมเมือง (Urban themes) และมีตัวละครที่มีความเป็นสากล (Universality) มากขึ้น ในสมัยนี้ตัวละครผิวดำได้ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของนักเขียนผิวขาวด้วย เช่น ในวรรณกรรมของยูจีน โอนีล (Eugene O'Neil) ในทศวรรษที่ 1920 ผู้อ่านผิวขาวจึงเริ่มรู้จักวรรณกรรมและตัวละครผิวดำมากขึ้น⁷

ข. วรรณกรรมหลายเรื่อง ได้รับอิทธิพลจากการรณรงค์ความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์แอฟริกา (Race pride) กวีและนักประพันธ์ผิวดำล้วนแสดงความเห็น โน้มนำว่าสีผิวของชนผิวดำเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุด⁸ เป็นเครื่องแสดงว่า ชนผิวดำมิได้ใช้ค่านิยมและมาตรฐานของชนผิวขาวอีกต่อไป ชนผิวดำมีมรดกวัฒนธรรมของตนเองที่เก่าแก่และเจริญกว่าวัฒนธรรมของชนผิวขาว ดังจะเห็นได้จากโคลงชื่อ "The Negro Speaks of Rivers" แลงสตัน ฮิวส์ (Langston Hughes) เป็นผู้แต่ง

ค. วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและผู้คนผิวดำในชุมชนเมือง (Urban themes) เช่น มีฉาก (Setting) ตัวละคร (Characters)เค้าโครงเรื่อง (Plot) และเนื้อเรื่อง (Story) ที่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่ ๆ เช่น เมืองนิวยอร์กในสถานที่เรื่องรมย์ เช่น คาบารेट (Cabaret) ตามถนนหนทาง ตามจตุรัส และในสวนสาธารณะ ตัวอย่างเช่น โคลงของคล็อด แมกเคย์และแลงสตัน ฮิวส์เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าวรรณคดีของชนผิวดำที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและผู้คนผิวดำในเมืองใหญ่ เริ่มปรากฏเป็นครั้งแรกในสมัยทศวรรษที่ 1920 เพราะชนผิวดำได้อพยพเข้าไปอาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ตั้งแต่ ค.ศ. 1915 เป็นต้นไป ทำให้วิถีชีวิตแตกต่างจากการอาศัยอยู่ในชนบท วรรณคดีในทศวรรษที่ 1920 ได้สะท้อนเรื่องราวของชนผิวดำซึ่งกลายเป็นชาวเมือง (Urban folks) ได้อย่างสมจริงและลึกซึ้งยิ่ง

ง. วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ส่วนหนึ่ง สะท้อนภาพลักษณ์อันดีงามของชีวิตและวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนผิวดำในชนบท (Rural folks) กวีและนักประพันธ์มักจะพรรณนาผู้คนและชีวิตในชนบทในลักษณะที่มีคุณค่าและเป็นธรรมชาติกว่าผู้คนและชีวิตในเมือง โดยนัยนี้กวีและนักประพันธ์บางท่านเห็นว่า ชีวิตและผู้คนในเมืองโดยเฉพาะชนผิวขาวเป็นสัญลักษณ์แห่งวัตถุนิยม (Materialism) และความชั่วร้าย (Vice) ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับชีวิตและผู้คนในชนบทที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความดีงาม (Virtue) ความเรียบง่าย (Simplicity) ความสุข (Bliss) และความรัก (Love) ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมเรื่อง Cane แต่งโดยจิน ทูเมอร์ (Jean Toomer) เป็นต้น

จ. มีกวีนิพนธ์ลักษณะก้าวร้าวรุนแรง (Militant) เช่น กวีนิพนธ์ของคล็อด แมกเคย์ โดยเฉพาะโคลงชื่อ "If We Must Die" เขาได้พรรณนาการจลาจลนองเลือดที่เต็มไปด้วยความทารุณโหดร้ายของชนผิวขาว ทว่าแสดงความกล้าหาญพร้อมที่จะพลีชีวิตเพื่ออุดมการณ์ของชนผิวดำ

ฉ. มีกวีนิพนธ์ที่แสดงความอ่อนหวาน งดงามและสะท้อนอารมณ์อันอ่อนไหว เช่น ความคิดถึงบ้าน ธรรมชาติและอิสตรี เช่น กวีนิพนธ์ของคล็อด แมกเคย์ เป็นต้น

4. ชีวิตประวัตินักกวีและนักประพันธ์สำคัญในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์

กวีและนักประพันธ์ในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ ที่สำคัญได้แก่ คล็อด แมกเคย์ (Claude McKay) เคาน์ตี คัลเลน (Countee Cullen) แลงสตัน ฮิวส์ (Langston Hughes) จิน ทูเมอร์ (Jean Toomer) เจมส์ เวลตัน จอห์นสัน (James Weldon Johnson) มาร์คัส การ์วี (Marcus Garvey) และอลเลน ล็อก (Alain Locke) เป็นต้น

ก. คล็อด แมกเคย์ (Claude McKay, 1889-1948) เป็นกวีสำคัญคนแรกของสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ เขาเกิดในครอบครัวชนผิวดำในเกาะจาไมกา (Jamaica) ต่อมาได้อพยพเข้าไปอยู่ในเมืองนิวยอร์ก ณ ที่นั่นคล็อด แมกเคย์ได้แสดงความสามารถในด้านกวีนิพนธ์เนื่องจากเขาได้รับอิทธิพลจากครอบครัวที่อบอุ่นในเกาะจาไมกา และจากอุปนิสัยที่รักการอ่านวรรณกรรมคลาสสิก ทั้งของอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน กวีนิพนธ์ที่สร้างชื่อเสียงให้คล็อด

แมกเคย์อย่างยิ่งคือโคลงชื่อ "Songs of Jamaica" และ "Constab Ballads" ซึ่งเขียนเป็นภาษาถิ่น ขณะอยู่ในเกาะจาไมกา ส่วนผลงานที่เขียนเมื่อมาอยู่ในสหรัฐอเมริกา คือ โคลง 14 บรรทัด (Sonnets) ที่รู้จักกันดี ได้แก่ โคลง 14 บรรทัดชื่อ "Tiger" "Lynching" และ "If We Must Die" โคลงดังกล่าวล้วนสะท้อน ความขมขื่นและความเจ็บปวดของชนผิวดำที่ต้องเผชิญกับความมุ่งร้าย (Hostility) และความทารุณโหดร้ายจากชนผิวขาว โคลงทั้งสามเรื่องดังกล่าวมีท่วงทำนองปลุกเร้าให้อีกเทิม

(Militant) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โคลง "If We Must Die" นั้น คลี๊ด แมกเคย์เขียนขึ้นใน ค.ศ. 1919 เพื่อแสดงความรู้สึกขมขื่นและความเคียดแค้นต่อการจลาจลนองเลือดด้วยเหตุสีผิวระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาว ส่วนโคลงชื่อ "Jasmine" "Harlem Dancer" และ "Home Thoughts" เป็นโคลงที่มีท่วงทำนองลีลางดงามอ่อนหวาน สอดแทรกอารมณ์โหยหาถิ่นกำเนิดเดิมคือ ทวีปแอฟริกาและสะท้อนความเป็นธรรมชาติของหญิงผิวดำ

นอกจากโคลงต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว คลี๊ด แมกเคย์ยังเป็นกวีและนักประพันธ์ที่พรรณนาชีวิตและผู้คนผิวดำในเมืองนิวยอร์กในระหว่างทศวรรษที่ 1920 ได้อย่างมีชีวิตชีวา ยิ่งโดยยากที่จะหากวีและนักประพันธ์ผู้ใดเสมอเหมือน ดังจะเห็นได้จากการที่คลี๊ด แมกเคย์ได้พรรณนาถนนสายที่ 7 ในเมืองนิวยอร์กซึ่งเป็นย่านคนดำไว้อย่างละเอียดและสมจริง โดยเปรียบถนนสายที่ 7 ในวันธรรมดาว่า เป็นเส้นทางเหมือนบรอดเวย์ (Broadway) และในวันอาทิตย์ ถนนสายที่ 7 กลับเหมือนถนนสายที่ 5 (Fifth Avenue) ซึ่งคลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั้งผิวดำและชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติต่าง ๆ มากมาย บทพรรณนาของคลี๊ด แมกเคย์เป็นสิ่งยืนยันได้ว่า เมืองนิวยอร์กในทศวรรษที่ 1920 คือศูนย์รวมของชนผิวดำและชนทุกเชื้อชาติอย่างแท้จริง

คลี๊ด แมกเคย์ ภาพจาก
A Pictorial History of
Black Americans หน้า 274

ข. เคาน์ตี คัลเลน (Countee Cullen, 1903-1946) เป็นกวีสำคัญของสมัย ฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ เขาเคยได้รับรางวัลเกียรติประวัติเรียนดีจาก Phi Beta Kappa และเคยชนะการประกวดบทกวีดีเด่นจาก Witter Bynner Poetry Prize¹⁰ เคาน์ตี คัลเลน ได้รับการศึกษาทั้งจากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก (New York University) และมหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ด (Harvard University) และเป็นกวีที่พยายามทำให้ชนผิวดำมีภาพลักษณ์เป็นสากล (Universal image) เขาแต่งกวีนิพนธ์ที่สะท้อนปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์และสีผิว (Race and color) เช่น โคลงชื่อ "Color Copper Sun" "Ballad of a Brown Girl" "Yet Do I Marvel" และ "Heritage" โคลงที่เขาเขียนขณะศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์กและได้รับรางวัลเหรียญทองจาก Harmon Foundation คือโคลงชื่อ "Color"

นอกจากแลงส์ตัน ฮิวส์แล้ว เคาน์ตี คัลเลนเป็นกวีอีกผู้หนึ่งที่ได้พรรณาทวีปแอฟริกา ไว้ในโคลงชื่อ "Heritage" ในจินตนาการของเขา ทวีปแอฟริกาคือดินแดนที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์ และเขาปรารถนาที่จะให้ดินแดนนั้นเป็นดินแดนแห่งอดีตบูรพกาล (Romantic primitivism) นอกจากนั้นในโคลงชื่อ "From the Dark Tower" เคาน์ตี คัลเลนได้สะท้อนความรู้สึกทั่วไปของชนผิวดำคือ ความอดทนต่อความทุกข์ยากและความเจ็บช้ำ เพื่อเห็นแก่ความสุขในวันข้างหน้าเพราะเขาเชื่อว่า ชนผิวดำมิได้เกิดมาเพื่อที่จะพ่ายแพ้ตลอดไป

ค. แลงส์ตัน ฮิวส์ (Langston Hughes, 1902-1967) หรือชื่อเต็มว่า เจมส์ เมอร์เซอร์ แลงส์ตัน ฮิวส์ (James Mercer Langston Hughes) เป็นกวีและนักประพันธ์วิวดำที่มีชื่อเสียงมากที่สุด และเขียนผลงานประเภทต่าง ๆ ไว้เป็นจำนวนมาก

แลงส์ตัน ฮิวส์เกิดที่เมืองโจพลิน (Joplin) ในมลรัฐมิสซูรี (Missouri) ต่อมาได้ย้ายไปอยู่ที่เมืองคลีฟแลนด์ (Cleveland) ในมลรัฐโอไฮโอ (Ohio) ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ เขาสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย (Columbia University) และเคยเดินทางไปต่างประเทศ อาทิเช่น เม็กซิโก รัสเซีย และสเปน

อาจกล่าวได้ว่า แลงส์ตัน ฮิวส์เป็นบุคคลสำคัญ (Central figure) ในสมัย ฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ วรรณกรรมของเขาสะท้อนอารมณ์หลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์เศร้าสร้อย นอกจากนั้นเขายังได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีพื้นบ้านมากที่สุด และเขียนกวี

นิพนธ์พื้นบ้านเช่นเดียวกับ พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ประการสำคัญเขายังได้รับอิทธิพล จากกวีสำคัญของวรรณคดีอเมริกันคือ วอลท์ วิทแมน (Walt Whitman) และคาร์ล แซนเบิร์ก (Carl Sandburg) อีกด้วย¹¹ บทกวีของแลงส์ตัน ฮิวส์ได้รับรางวัลมากมาย

แลงส์ตัน ฮิวส์เป็นทั้งกวี นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ และบรรณาธิการของหนังสือหลายเล่ม ผลงานของเขาได้แก่ กวีนิพนธ์ ซึ่งเป็นโคลงหลากหลายอารมณ์ เช่น โคลงแรกของเขาที่ชื่อ "The Negro Speaks of Rivers" เป็นโคลงที่สะท้อนความภาคภูมิใจในชาติกำเนิดเดิม นอกจากนี้ยังมีโคลงสะท้อนอารมณ์เศร้า เช่น โคลงชื่อ "Troubled Woman" "Jazzonia" และ "The Weary Blues" โคลงเหล่านี้ทำให้แลงส์ตัน ฮิวส์ชนะเลิศการประกวดกวีนิพนธ์ที่จัดโดย The National Urban League ใน ค.ศ. 1925¹² ส่วนโคลงที่ปลุกเร้าให้เกิดความรู้สึกต่อต้านความไม่ถูกต้องในสังคมคือ โคลงชื่อ "Undertow" นอกจากกวีนิพนธ์แล้ว แลงส์ตัน ฮิวส์ยังแต่งนวนิยายด้วย เช่น เรื่อง Not Without Laughter และแต่งอัตชีวประวัติเรื่อง I Wonder as I Wander ทั้งยังเป็นบรรณาธิการของหนังสือเรื่อง An African Treasury, Poems from Black Africa, New Negro Poets และ The Best Short Stories by Negro Writers บทละครที่แลงส์ตัน ฮิวส์แต่งไว้ได้แก่เรื่อง Emperor of Haiti และ Five plays by Langston Hughes รวมทั้งบทละครที่เกี่ยวกับคำสอนในศาสนาคริสต์ เช่น เรื่อง Tamborines to Glory, Black Nativity และ Jerico-Jim Crow

แลงส์ตัน ฮิวส์ ภาพจาก

The Afro-Americans 4th ed.

หน้า 988

แลงส์ตัน ยิวส์เป็นกวีนิพนธ์ที่มีชื่อเสียงมากอย่างยากจะหาหาผู้ใดเสมอเหมือนเพราะ เขาเขียนกวีนิพนธ์ด้วยถ้อยคำไพเราะ เรียบง่าย และมีภาพพจน์งดงามชัดเจน ทั้งสะท้อนความทุกข์และความสุขของชนผิวดำได้อย่างลึกซึ้งและสมจริง ที่สำคัญก็คือเขาเป็นกวีที่สนใจชีวิตและวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนผิวดำเช่นเดียวกับพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ดังจะเห็นได้จากโคลงและแก่นเรื่องที่เป็นพื้นบ้าน (Folk rhymes and folk themes) มิเพียงแต่แลงส์ตัน ยิวส์จะสนใจชีวิตและวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนผิวดำเท่านั้น เขายังสนใจชีวิตของผุ้คนผิวดำที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่เขาเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับเมืองใหญ่ (Urban themes) ไว้ในผลงานของเขาด้วย อาทิ ภาพชีวิตที่ยาร์เล็มซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนผิวดำหลากหลายที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ในการเสนอแก่นเรื่องเช่นนี้ เขาได้สร้างตัวละครผิวดำชื่อ Jesse B. Semple หรือ Semple หรือ Simple ซึ่งเป็นตัวละครที่ทำให้แลงส์ตัน ยิวส์มีชื่อเสียงขจรขยาย เพราะ Semple หรือ Simple เป็นตัวละครที่สมจริงมากและอดทนต่อความเจ็บปวดรวดร้าวทั้งกายและใจ ตลอดจนเอดกลั่นอย่างสูงด้วยการใช้สติปัญญาเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตรอดอยู่ได้ในสังคมที่เหลื่อมล้ำต่ำสูงเช่นเดียวกับชนผิวดำในเมืองใหญ่ ๆ ทั้งหมดในชีวิตจริง¹³

แลงส์ตัน ยิวส์เป็นกวีและนักประพันธ์ผิวดำที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางมีเฉพาะในแวดวงชนผิวดำเท่านั้น แต่ยังมีชื่อเสียงไปทั่วโลกอีกด้วย ดังนั้นการศึกษากวีนิพนธ์ของแลงส์ตัน ยิวส์จึงทำให้ผู้ศึกษาซาบซึ้งในบทกวีอันไพเราะที่เต็มไปด้วยอารมณ์อันลึกซึ้ง อีกทั้งได้ตระหนักประสบการณ์อันเข้มข้นของชนผิวดำผู้ตกเป็น "เหยื่อธรรม" ของสังคมเมืองอีกด้วย

จ. จิน ทูเมอร์ (Jean Toomer, 1894-1967) เกิดที่เมืองวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) สำเร็จการศึกษาทางนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน (University of Wisconsin) และซีตี คอลเลจ แห่งนิวยอร์ก (City College of New York) จิน ทูเมอร์เป็นทั้งกวีและนักประพันธ์ นวนิยายที่ประสบความสำเร็จที่สุดของเขาคือ นวนิยายเรื่อง Cane ซึ่งมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับชนบทและเมืองใหญ่ (Rural and Urban themes) ตัวละครเป็นผู้หญิงผิวดำที่อาศัยอยู่ในชนบท และถูกทำลายทั้งกายและใจโดยผู้ชายผิวดำจากเมืองใหญ่ ด้วยการใช้ทั้งเงินตราและวัตถุหลอกล่อ มีผู้ยกย่องเรื่อง Cane ว่าเป็นวรรณกรรมที่น่าประทับใจที่สุดที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้น ในสมัยแห่งการฟื้นฟูวรรณคดีของชนผิวดำ¹⁴ จิน ทูเมอร์แต่ง

เรื่อง **Cane** ด้วยแก่นเรื่องที่เป็นสากล (Universal themes) ใช้ภาษาที่ไพเราะ และพรรณนาจนเห็นภาพเด่นชัด มีโครงสร้างของเรื่องดำเนินไปในลักษณะที่เดินหน้าแล้วย้อนหลังกล่าวคือ ตอนแรกเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชนบทภาคใต้ในมลรัฐจอร์เจีย ตอนที่สองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองวอชิงตัน ดี.ซี. และชิคาโก แต่ตอนสุดท้ายกลับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชนบทของมลรัฐจอร์เจียอีก นอกจากนั้นเรื่อง **Cane** ยังแสดงความคิดที่ตรงกันข้าม เช่น ดำกับขาว ความมืดกับความสว่าง ความดีกับความชั่ว เพื่อให้ผู้อ่านเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้นวนิยายเรื่อง **Cane** จึงเป็นวรรณกรรมเอกเรื่องหนึ่งของชนผิวดำในศตวรรษที่ 20¹⁵

จิม ทูเมอร์ ภาพจาก

The Pictorial History

Black Americans หน้า 275

จ. เจมส์ เวลตัน จอห์นสัน (James Weldon Johnson, 1871-1938) เป็นกวีและนักประพันธ์ที่แต่งวรรณกรรมทรงคุณค่าไว้หลายประเภท ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ โคลงชื่อ "O Black and Unknown Bards" เกิดที่เมืองแจกสันวิลล์ (Jacksonville) ในมลรัฐฟลอริดา (Florida) ผลงานของเขามีกวีนิพนธ์ นวนิยาย และสารคดีเชิงประวัติศาสตร์และการละคร

ฉ. อเลน ล็อก (Alain Locke, 1886-1954) หรือชื่อเต็มว่า อเลน เลอรอย ล็อก (Alain Leroy Locke) เป็นทั้งนักวิจารณ์การละคร นักปรัชญา นักประวัติศาสตร์ ศิลปะ และดนตรี นักมานุษยวิทยา นักการศึกษา และนักทฤษฎีการศึกษา เขาเป็นผู้ที่ทำให้วรรณคดีวัฒนธรรมและสถานภาพในสังคมของชนผิวดำเป็นที่ยอมรับ วรรณกรรมที่มีชื่อเสียงยิ่งของอเลน ล็อก คือวรรณกรรมเรื่อง **The New Negro** ซึ่งประกอบด้วยความเรียง กวีนิพนธ์ เรื่องสั้น นิทานพื้นบ้าน และชีวประวัติ วรรณกรรมเรื่องนี้ทั้งความเข้าใจและภูมิปัญญาและทำให้นักเขียนผิวดำทั้งเก่าและใหม่ในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์เกิดการรวมตัวกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย ตลอด

จนแสดงให้เห็นว่า ชนผิวดำรุ่นใหม่ได้เกิดขึ้นแล้วในสังคม The New Negro จึงเป็นวรรณกรรมที่ปลุกเร้าและจุดชนวนความหวังของชนผิวดำด้วยการเสนอภาพลักษณ์ใหม่ของการที่ชนผิวดำต้องเป็นผู้นำ (Leadership)

ข. อาร์นา บอนเทิมส์ (Arna Bontemps, 1902-) เป็นกวีและนักประพันธ์ที่มีความสามารถ และเป็นสัญลักษณ์ของผู้ประสบความสำเร็จในสังคม ผลงานของอาร์นา บอนเทิมส์ได้ แก่กวีนิพนธ์ เช่น โคลงชื่อ "Golgotha In a Mountain" และ "The Return" ซึ่งได้รับรางวัล Alexander Pushkin Prize และโคลงชื่อ "A Black Man Talks of Reaping" ได้รับรางวัลแรกจาก Crisis ผลงานอื่น ๆ คือ นวนิยายเช่น นวนิยายเรื่อง God Sends Sunday, Black Thunder และ Drums at Dusk นอกจากนี้ เขายังเขียนนวนิยายวัยรุ่น (Juvenile fiction) คือเรื่อง You Can't Pet a Possum และ Lonesome Boy ต่อมาเขาได้เป็นบรรณาธิการให้กับหนังสือหลายเล่ม อาร์นา บอนเทิมส์เป็นกวีนักเขียน และนักวิจารณ์ที่มีชีวิตยืนยาวต่อมาจนถึงสมัยทศวรรษที่ 1930 1940 และ 1950

ข. มาร์คัส การ์วี (Marcus Garvey, 1887-1940) เกิดในจาไมกา และศึกษาต่อในเมืองลอนดอน และได้เดินทางไปประเทศต่าง ๆ ที่มีชนผิวดำอาศัยอยู่ ทำให้เห็นความทุกข์ยากของเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ มาร์คัส การ์วีได้รับอิทธิพลจากคุดส์ โมฮัมเหม็ด อาลี (Duse Mohammed Ali) ซึ่งเขาพบในอังกฤษ และบูกเกอร์ ที. วอชิงตัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัตชีวประวัติเรื่อง Up from Slavery ของวอชิงตัน ทำให้เขาต้องการเป็นผู้นำปลุกกระดมชนผิวดำ เขาเดินทางมาถึงเมืองนิวยอร์กเมื่อวันที่ 23 มีนาคม ค.ศ. 1916 ซึ่งเป็นสมัยที่ชนผิวดำอพยพสู่เมืองใหญ่กันเป็นจำนวนมาก เป็นโอกาสดีสำหรับเขาในการโฆษณาชวนเชื่อและปลุกกระดมชนผิวดำ โดยเฉพาะที่เซตฮาร์เล็ม เขาได้เคลื่อนไหวเพื่อการปฏิบัติและปลุกกระดมชนผิวดำให้เกิดสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นชนผิวดำดังที่เขากล่าวไว้ว่า "ข้าจะสอนคนดำให้เห็นความงามในตัวตนของเขาเอง" (I shall teach the black man to see beauty in himself.)¹⁶ วรรณกรรมของมาร์คัส การ์วีที่เป็นสุนทรพจน์หลายเรื่องก็ล้วนแต่มีเนื้อหาและท่วงทำนองรุนแรงและปลุกกระดมมวลชนผิวดำและโฆษณาชวนเชื่อ โดยมีจุดหมายที่จะให้ชนผิวดำทั้งในและนอกทวีปแอฟริกาเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นชนผิวดำ และให้ผมนิกกำลังกันเพื่อ

เสริมสร้างพลังอันแข็งแกร่งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศาสนา แม้ว่าความตั้งใจของเขาจะไม่บรรลุเป็นรูปธรรม แต่มาร์คัส การ์วีก็ได้ชื่อว่า เป็นผู้นำปลุกกระตมชนผิวดำที่หาผู้ใดเสมอเหมือนได้ยากสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงของเขาได้แก่ สุนทรพจน์ที่ลิเบอร์ตีฮอลล์ (Liberty Hall) ในเมืองนิวยอร์ก ระหว่างการประชุมนานาชาติครั้งที่สองของชนผิวดำ ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1921 (Speech Delivered at Liberty Hall N.Y.C. During Second International Covention of Negroes, ๑August, 1921) และสุนทรพจน์ที่สวนสาธารณะจตุรัสเมติสัน ในเมืองนิวยอร์ก ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1924 (Speech Delivered at Madison Square Garden, March 1924)

5. บทสรุป

ทศวรรษที่ 1920 ที่เรียกกันว่าสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ เป็นยุคสมัยที่ชนผิวดำได้รับการศึกษาสูงขึ้นจนสามารถพัฒนาศิลปะวัฒนธรรม โดยเฉพาะวรรณคดีให้เจริญรุ่งเรืองสูงสุดยิ่งกว่าสมัยใด ๆ ก่อเกิดเอกลักษณ์ชนผิวดำ ความสมัครสมานสามัคคีและความเพียรพยายามที่จะให้ชนผิวดำมีความเสมอภาคในสังคมชนผิวดำ ปราศจากความเหลื่อมล้ำต่ำสูง การกดขี่และการดูถูกสีผิว วรรณคดีของชนผิวดำในทศวรรษที่ 1920 ได้สะท้อนเหตุการณ์และชีวิตของชนผิวดำได้อย่างเด่นชัดด้วยอัจฉริยภาพ และจิตวิญญาณของกวีและนักประพันธ์นามอุโฆษมากมาย ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1920 เป็นต้นไปชนผิวดำได้รวมพลังทั้งกายและใจเพื่อเรียกร้องขอลิทธิอันชอบธรรมของตนให้เป็นจริงจนสำเร็จ แม้จะต้องแลกด้วยเลือดเนื้อและชีวิตก็ตาม

เชิงอรก บทที่ 6 วรรณคดีในสมัยอาร์เล็ม เรอเนสซองส์

¹Langston Hughes, et al., *A Pictorial History of Blackamericans* (New York: Crown, 1967), 274-5.

²Houston A. Baker. Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 140.

³Ibid., 141.

⁴Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1972), 469.

⁵Stewart Benedict, ed., *The Literary Guide to the United States* (New York: Facts on File, 1981), 27.

⁶Baker, Jr., *Black*, 140.

⁷Barksdale, *Black Writers*, 475.

⁸Ibid., 476.

⁹ชีวประวัติ สืบค้นจาก Barksdale, *Black Writers*, 489-92.

¹⁰Harry A. Ploski and James Williams, *The Afro-American*, 4th ed. (New York: John Wiley & Sons, 1983), 976.

¹¹Benedict, *Literary*, 28.

¹²Frank N. Magill, ed., *Masterpieces of African-American Literature* (New York: Harper Collins, 1992), 413-4.

¹³Barksdale, *Black Writers*, 516.

¹⁴Ploske, *Afro*, 999.

¹⁵Magill, *Masterpieces*, 94.

¹⁶Barksdale, *Black Writers*, 565.

กิจกรรม

1. จงอ่านนวนิยายเรื่องแรกของคล็อด แมกเคย์ ชื่อเรื่อง **Home to Harlem** (1928) เพื่อศึกษาความงดงามของภาษาและเนื้อหาสำคัญ
2. จงอ่านนวนิยายเรื่อง **Cane** ของจิน ทูเมอร์และเขียนรายงานในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งต่อไปนี้
  - 2.1 Black Women v.s. White Men
  - 2.2 Black Rural Life v.s. Urban Life
  - 2.3 Jean Toomer's Writing Techniques in **Cane**
3. จงศึกษาสุนทรพจน์ของมาร์คัส การ์วีเพื่อเปรียบเทียบกับสุนทรพจน์ของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์
4. จงอ่านวรรณกรรมเรื่อง **The New Negro** ของอเลน ล็อก เหตุใดวรรณกรรมเรื่องนี้จึงได้ชื่อว่า เป็นวรรณกรรมสะท้อนภาพลักษณ์ของชนผิวดำรุ่นใหม่
5. จงอ่านอัตชีวประวัติของแลงส์ตัน ฮิวส์เรื่อง **The Big Sea** (1940) และ **I Wonder as I Wander** (1956) เพื่อศึกษาว่า เหตุใดแลงส์ตัน ฮิวส์จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้สะท้อนและถ่ายทอดประสบการณ์ทั้งด้านสังคม วัฒนธรรม จิตวิญญาณ และอารมณ์ของชนผิวดำไว้ได้อย่างลึกซึ้งยากจะหาผู้ใดเสมอเหมือน

คล็อด แมกเคย์. Home to Harlem

บทพรรณนาถนนสายที่ 7 ในระหว่างสัปดาห์

The lovely trees of Seventh Avenue were a vivid flamegreen. Children, lightly clad, skipped on the pavement. Light open coats prevailed and the smooth bare throats of brown girls a token as charming as the first pussy-willows. Far high over all, the sky was a grand blue benediction, and beneath it the wonderful air of New York tasted like fine dry champagne.

บทพรรณนาถนนสายที่ 7 ในวันอาทิตย์

The broad pavements of Seventh Avenue were colorful with promenaders. Brown babies in white carriages pushed by little black brothers wearing nice sailor suits. All the various and varying pigmentation of the human race were assembled there; dim brown, clear brown, rich brown, chestnut, copper, yellow, near-white, mahogany, and gleaming anthracite. Charming brown matrons, dark nursemaids pulled zigzag course by their retive little charges.....

And the elegant strutters in faultless spats; West Indians carrying canes and wearing trousers of a different pattern from their coats and vests, drawing sharp comments from their Afro-Yank rivals.

ที่มา: Stewart Benedict, *The Literary Guide to the United States* (New York: Facts on File, 1981), 28-9.

If We Must Die

If we must die, let it not be like hogs
Hunted and penned in as inglorious spot,
While round us bark the mad and hungry dogs,
Making their mook at our accursed lot.

If we must die, O let us nobly die,
So that our precious blood may not be shed
In vain; then even the monsters we defy
Shall be constrained to honor us though dead!

O kinsmen! we must meet the common foe!
Though far outnumbered let us show us brave,
And for their thousand blows deal one deathblow!

What though before us lies the open grave?
Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!

ที่มา: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 493-4.

Questions

1. What is depicted in this poem?
2. What is the tone of this poem?
3. What kind of animal image is depicted in this poem?
4. Who stands for hogs? And who stands for dogs?
5. What does the poet ask his fellow friends to do if they must die?
6. Why must they die?
7. Cite the lines that impress you most and discuss why they impress you.

The Lynching

His Spirit in smoke ascended to high heaven.

His father, by the cruelest way of pain,

Had bidden him to his bosom once again;

The awful sin remained still unforgiven.

All night a bright and solitary star

(Perchance the one that ever guided him,

Yet gave him up at last to Fate's wild whim)

Hung pitifully o'er the swinging char.

Day dawned, and soon the mixed crowds came to view

The ghastly body swaying in the sun.

The women thronged to look, but never a one

Showed sorrow in her eyes of steely blue.

And little lads, lynchers that were to be,
Danced round the dreadful thing in fiendish glee.

ที่มา: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 494.

Questions

1. What is lynching?
2. What is depicted in this poem?
3. Who is lynched? And why?
4. Why is there a bright and solitary star in the sky?
5. Point out the words indicating the act of lynching?
6. Who is "the mixed crowds?"
7. Explain "the swinging char," "the ghastly body," "steely blue," "lynchers that were to be," and "the dreadful thing."
8. Find the contrast between "Death" and "Life" in this poem.
9. Explain the last two lines.
10. What type of poem is this? Identify the rhyme scheme in this poem.

Like a Strong Tree

Like a strong tree that in the virgin earth
Sends far its roots through rock and loam and clay,
And proudly thrives in rain or time of dearth,
When dry waves scare the rain-come sprites away;

Like a strong tree that reaches down deep, deep,
For sunken water, fluid underground,
Where the great-ringed unsightly blind worms creep,
And queer things of the nether world abound:
So would I live in rich imperial growth,
Touching the surface and the depth of things,
Instinctively responsive unto both,
Tasting the sweets of being, fearing no stings,
Sensing the subtle spell of changing forms,
Like a strong tree against a thousand storms.

^d
พจนานุกรม: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 494.

Questions

1. Who or what is like a strong tree? And why?
2. Why is a strong tree important to the poet?
3. What can a strong tree do physically and spiritually?
4. What is the tone of this poem?
5. What did the poet convey to his reader?
6. Explain "the greatly-ringed unsightly blind worms creep," and "queer things of the nether world abound."

Tiger

The white man is a tiger at my throat,
Drinking my blood as my life ebbs away,
And muttering that his terrible striped coat
Is Freedom's and portends the Light of Day.
Oh white man, you may suck up all my blood
And throw my carcass into potter's field,
But never will I say with you that mud
Is bread for Negroes! Never will I yield.
Europe and Africa and Asia wait
The touted New Deal of the New World's hand!
New systems will be built on race and hate,
The Eagle and the Dollar will command.
Oh Lord! My body, and my heart too, break-
The tiger in his strength his thirst must slake!

Source: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 496.

Questions

1. What or who is compared to a tiger? And why?
2. Why does the poet not say "mud is bread for Negroes?"
3. What is "New Deal?"
4. What are "The Eagle" and "the Dollar?"
5. What is the poet's prediction?

6. What is the tone of this poem. Explain.
7. What kind of feeling is aroused in this poem?

America

Although she feeds me bread of bitterness,
And sinks into my throat her tiger's tooth,
Stealing my breath of life, I will confess
I love this cultured, hell that tests my youth!
Her vigor flows like tides into my blood,
Giving me strength erect against her hate.
Her bigness sweeps my being like a flood.
Yet as a rebel fronts **a** king in state,
I stand. within her walls with not a shred
Of terror, malice, not a word of **jeer**.
Darkly I gaze into the days ahead,
And see her might and granite wonders there,
Beneath the touch of Time's unerring hand,
Like priceless treasures sinking in the sand.

ที่มา: Richard Barksdale and Kenneth **Kinnamon**, Black Writers of **America**
(New York: Macmillan, **1972**), 496.

Questions

1. According to the poem, what is personified as "she?"
2. What kind of life does the poet live? How **do** the reader know?

3. What feeling does "her tiger's tooth" convey to the reader?
What image does it render?
4. What is "cultured hell?" What technique is this?
5. Find the words that depict America's grandeur and power.
6. How does the poet feel living in such state?
7. What is "her might and granite wonders there?"
8. What is "like priceless treasures sinking in the sand?"
9. What is the main idea of this poem?
10. What part of the U.S.A. is depicted in this poem? How does it relate to the black man's life in the 1920s?

The Harlem Dancer

Applauding youths laughed with young prostitutes
And watched her perfect, half-clothed body sway;
Her voice was like the sound of blended flutes
Blown by black players upon a picnic day.
She sang and danced on gracefully and calm,
The light gauze hanging loose about her form;
To me she seemed a proudly-swaying palm
Grown lovelier for passing through a storm.
Upon her swarthy neck black shiny curls
Luxuriant fell; and tossing coins in praise,
The wine-flushed, bold-eyed boys, and even the girls,
Devoured her shape with eager, passionate gaze;

But looking at her falsely-smiling face,
I knew her self was not in that strange place.

ကဏ္ဍ: Stewart Benedict, *The Literary Guide to the United States* (New York: Facts on File, 1981), 27-32.

Questions

1. What kind of place is depicted in this poem? And where is it?
2. Who is depicted in this poem?
3. Point out the contrast between the natural and unnatural elements.
4. Describe the Black girl in the poem.
5. What does the poet want to convey to his reader?
6. What represents natural beauty in this poem?
7. What are the man-made qualities in this poem?
8. **Why** does the poet use the word “devoured?” What feeling or image does it give?
9. Why does the Black girl have “falsely-smiling face?”
10. Explain the line “Grown lovelier for passing through a storm.”

เดวิด คัลเลน. "From the Dark Tower"

From the Dark Tower

We shall not always plant while others reap
The golden increment of bursting fruit,
Not always countenance, abject and mute,
That lesser men should hold their brothers cheap;
Not everlastingly while others sleep
Shall we beguile their limbs with mellow flute
Not always bend to some more subtle brute;
We were not made eternally to weep.
The night whose sable breast relieves the stark
White stars is no less lovely being dark,
And there are buds that cannot bloom at all
In light, but crumple, piteous, and fall;
So in the dark we hide the heart that bleeds,
And wait, and tend our agonizing seeds.

ที่มา: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1992), 534.

Questions

1. What type of poem is this? Explain with illustration.
2. Cite the lines that characterize the mood of the poem.
3. What images are seen in this poem?
4. What is the subject matter of this poem?

5. What is the poet's implication in this poem?
6. What is the connotation of "the dark tower?"

แลงส์ตัน ฮิวส์. กวีนิพนธ์

The Negro Speaks of Rivers

I've known rivers:

I've Known rivers ancient as the world and
older than the flow of human blood in human
veins.

My soul has grown deep like the rivers.

I bathed in the Euphrates when dawns were
young.

I built my hut near the Congo and it lulled me
to sleep.

I tooked upon the Nile and raised the pyramids
above it.

I heard the singing of the Mississippi when Abe
Lincoln went down to New Orleans, and I've
seen its muddy bosom turn all golden in the
sunset.

I've known rivers:

Ancient, dusky rivers.

My soul has grown deep like the rivers.

ที่มา: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 139.

Questions

1. Do you agree that Langston Hughes's style in this poem is similar to Carl Sandburg's? Why or why not?
2. What kind of poem is this?
3. Which rivers is the poet speaking of? Why?
4. What is the poet's depiction of the rivers in Africa? And what is that of the Mississippi?
5. What technique is used when the poet says "ancient as the world," "deep like the rivers?"
6. What is the connotation of "when dawns were young," "it lulled me to sleep," and "ancient, dusky rivers."
7. What message does the poet want to convey to his reader?

I, Too

I, too, sing America.

I am the darker brother.

They send me to eat in the kitchen

When company comes,

But I laugh,

And eat well,

And grow strong.

Tomorrow,

I'll be at the table

When company comes.

Nobody'll dare
Say to me,
"Eat in the kitchen,"
Then.

Besides,
They'll see how beautiful I am
And be ashamed-
I, too, am America.

77: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1992), 517-9.

Questions

1. What can the first person "I" in this poem connote?
2. It is said that the style of this poem is similar to that of Walt Whitman. Do you agree or not? Explain.
3. What message is conveyed in this poem?
4. What kind of feeling is aroused when the poet says
But I laugh,
And eat well,
And grow strong.
5. Explain "I, Too sing America."
6. Is this poem similar or dissimilar to a poem prior to period?
Explain.
7. Explain the poet's use of setting in this poem.

The Weary Blues

Droning a drowsy syncopated tune,
Rocking back and forth to a mellow croon,

I heard a Negro play.

Down on Lenox Avenue the other night
By the pale dull pallor of an old gas light

He did a lazy sway....

He did a lazy sway....

To the tune o'those Weary Blues.

With his ebony hands on each ivory key
He made that poor piano moan with melody.

O Blues!

Swaying to and fro on his rickety stool
He played that sad raggy tune like a musical
fool.

Sweet Blues!

Coming from a black man's soul.

O Blues!

In a deep song voice with a melancholy tone
I heard that Negro sing, that old piano moan

"Ain't got nobody in all this world,

Ain't got nobody but ma self.

I's gwine to quit ma frownin'

And put ma troubles on the shelf."

Thump, thump, thump, went his foot on the
floor.

He played a few chords then he sang some
more-

"I got the Weary Blues
And I can't be satisfied.

Got the Weary Blues
And can't be satisfied-

I ain't happy no mo'
And I wish that I had died."

And far into the night he crooned that tune.

The stars went out and so did the moon.

The singer stopped playing and went to bed

While the Weary Blues echoed through his head

He slept like a rock or a man that's dead.

⁴
Note: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1992), 519.

Questions

1. What part of New York is the poet depicting in this poem?
And what kind of life is depicted?
2. What kind of musical instrument does the poet mention?
3. What kind of place is the poet depicting? Give a clear picture
of this place.

4. What type of music does the man in the poem sing? Give some characteristics of this type of music.
5. Through the man's musical performance, what does the poet imply about the Black man's life in an urban city during the 1920s?
6. List some dialect used in the poem and discuss its effect.
7. Is the poem sad? What technique does the poet use to create this sadness? Give some examples.
8. How does the last line "He slept like a rock or a man that's dead" justify the Black man's nature in general?

One-Way Ticket

I pick up my life
And take it with me
And I put it down in
Chicago, Detroit,
Buffalo, Scranton,
Any place that is
North and East-
And not Dixie.

I pick up my life
And take it on the train
To Los Angeles, Bakersfield,
Seattle, Oakland, Salt Lake,
Any place that is

North and West-
And not South.

I am fed up
With Jim Crow laws,
People who are cruel
And afraid,
Who lynch and run,

Who are scared of me
And me of them.

I pick up my life
And take it away
On a one-way ticket-
Gone up North,
Gone out West,
Gone!

717: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 196-7.

Questions

1. What cities does the poet prefer to go? And why?
2. What part of the U.S.A. are those cities in? What does this indicate?

3. Where does the poet refuse to go? List all his reasons.
4. What kind of humor is shown when the poet says:
Who are scared of me
And me of them.
5. Give the possible meanings of "one-way ticket."
6. What techniques are used in the poem? Are they effective?
7. Discuss the Negroes' plight in this period.

Cross

My old man's white old man
And my old mother's black.
If ever I cursed my white old man
I take my curses back.
If ever I cursed my black old mother
And wished she were in hell,
I'm sorry for that evil wish
And now I wish her well.
My old man died in a fine big house.
My ma died in a shack.
I wonder where I'm gonna die,
Being neither white nor black?

Source: Richard A. Baker Jr., *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1992), 519.

Questions

1. What does the poet talking about?
2. Cite the irony used in this poem.
3. Point out the contrast and its effect in the poem.
4. What does "cross" mean? Give its synonyme.
5. What does the poet want to voice?

Refugee in America

There are words like Freedom
Sweet and wonderful to say.
On my heart-strings freedom sings
All day everyday.

There are words like Liberty
That almost make me cry.
It you had known what I knew
You would know why.

7.7: Richard A. Baker, Jr., **Black Literature in America** (New York: McGraw-Hill, 1971), 194.

Questions

1. Who is the "Refugee" in America? Why does the poet use such a name?
2. What does the poet tragically want?
3. Why do such words as "freedom" and "liberty" make the poet cry?

4. Through the poem, what kind of experience is the Black man enduring?
5. Explain the style used in this poem.

ຈິນ ກູເມລ໌. Cane

Song of the Son

The sky, lazily disdaining to pursue
The setting sun, too indolent to hold
A lengthened tournament for flashing gold,
Passively darkens for night's barbecue,

A feast of moon and men and barking hounds,
An orgy for some genius of the South
With blood-hot eyes and cane-lipped scented mouth,
Surprised in making folk-songs from soul sounds.

The sawmil! blows its whistle, buzz-saws stop,
And silence breaks the bud of knoll and hill,
Soft settling pollen where plowed lands fulfill
Their early promise of a bumper crop.

Smoke from the pyramidal sawdust pile
Curls up, blue ghosts of trees, tarrying low
Where only chips and stumps are left to show
The solid proof of former domicile.

Meanwhile, the men, with vestiges of pomp,
Race memories of king and caravan,
High-priests, an ostrich, and a juju-man,
Go singing through the footpaths of the swamp.

Their voices rise..the pine trees are guitars,
Strumming, pine-needles fall like sheets of rain..
Their voices rise..the chorus of the cane
Is caroling a vesper to the stars..

O singers, resinous and soft your songs
Above the sacred whisper of the pines,
Give virgin lips to cornfield concubines,
Bring dreams of Christ to dusky cane-lipped throngs.

4
7077: Houston A. Baker, Jr., **Black Literature in America** (New York: McGraw-Hill, 1971), 164-5.

Questions

1. From the poem, what part of the U.S.A. is mentioned?
2. What is depicted? Answer fully.
3. What is the tone of this poem?
4. State the folk elements depicted.
5. What is the poet's implication? Discuss.
6. Comment Jean Toomer's style of prose. Give examples to support your answer.

Storm Ending

Thunder blossoms gorgeously above our heads,
Great, hollow, bell-like flowers,
Rumbling in the wind,
Stretching clappers to strike our ears...
Full-lipped flowers
Bitten by the sun
Bleeding rain
Dripping rain like golden honey--
And the sweet earth flying from the thunder.

ที่มา: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 163-5.

Questions

1. What image does the poet describe?
2. What is depicted?
3. What does the poet want to convey to the reader?
4. When victory comes, what happens?
5. Is this a beautiful poem? Why?

กลอน ลึก. The New Negro

We have tomorrow
Bright before us
Like a flame!

Yesterday, a night-gone thing
A sun-down name.

And down today
Broad arch above the road we came.
We march!

ที่มา: Richard Barksdale and Keneth **Kinnamon**, Black Writers of America
(New York: Macmillan, 1992), 576.

Questions

1. What type of poem is this?
2. How is it different from the poems of the former periods?
3. What does the poet want the black people to have? Why?
4. Explain the image of the New Negroes.

"The hopes and dreams of the twenties fluttered down slowly; the gramophones ground to a halt, and society grew melancholy as the Depression settled over America, . *

Houston A. Baker, Jr.: Black **Literature** in America